

Ártatlan szilánkok

Július elseje volt. Reggel nyolc körül járt. A Napocska kitörölte az álmat a szeméből. Sugarai az erdő mellett ballagó két fiatal fiú meztelen felső testét már melegen nyalogatták. A barna hajú hóna alatt egy labda volt, míg a szőke, szemüveges kezében egy szatyrot lóbált. Az egyik oldalról az erdő, míg a másiktól egy végtelen búzamező lehelte rájuk párás levegőjét. Néha lágy, déli szellő simogatta a kenyérnekvalót, átellenben pedig a madarak csak arra vártak, hogy ez a két idegen elmenjen már, és a földre potyogott, érett magokból tudjanak csipegetni. Jókedvű volt mind a két fiú, mert már látták az erdő végét és a tisztásból is egy darabot, ahova igyekeztek. A Napocska néha kellemetlen tűszúrásokat dobott felénk, de a kerek labda rúgásához ez az idő mégis kitűnőnek bizonyult. A tisztáson két kapu is fel volt állítva, hiszen sokszor előfordult, hogy nemcsak ketten jöttek ki a placra. Mikor a faluban tegnap beszéltek róla, próbáltak kicsalni még fiúkat, hogy legalább kis csapatban lehessen játszani, de a többiek leintették őket. „Bolond az, ki ilyen melegben szaladgál” - mondták többen is. Őket viszont sem az eső – hiszen előfordult már, hogy havazáskor is kijöttek – sem semmiféle más körülmény nem riasztotta el a kerek játékszer kergetésétől. Kiérve a szemüveges fiú hanyagul ledobta a kezében lévő csomagot, és egy gyors mozdulattal kirántotta barátja hóna alól a labdát. Ránézett, elnevette magát, majd hatalmasat

rúgott a gömbölyű lasztiba. Fél óra múlva lihegve ültek le egymás mellé. A szatyorból előkerült két üveg, melyek hideg vízben áztatott ronggyal voltak körbetekerve. Jóízüket kortyoltak, majd újból folytatták a labda rugdosását. Fél tíz körül járhatott, mikor elfogyott a már langyos víz az üvegekből.

- Menjünk haza! - szólalt meg a szőke fiú.

- Rendben – válaszolt barátja lihegve – de holnap egykapuzunk.

Hazafelé próbáltak az erdő árnyékában lépkedni, de az erős sugarak ott is megtalálták őket. A szőke fiú tolatva haladt, barátja pedig a labdával próbálta eltalálni a fejét. Fél kört leírva folyamatosan visszapattant a játékszer. Egy ilyen dobásnál egyszer csak a búzaföld felé repült a labda. Ő próbálta visszajuttatni, de balul sikerült. Túl mélyre hajolt és a „bőr” a szemüvegét találta el. Halk reccsenést hallottak, az üveg pedig száz és száz darabban, a szemüveggel együtt az érett kalászek közé pottyant. Barátját megelőzve ugrott, és a földről felvéve szomorúan adta kezébe az összetört okulárét.

- Látsz azért? - kérdezte halkan.

- Igen – válaszolt, és közben nézegette az üveg nélküli keretet – közellátó, de szerencsére otthon van tartalék üveg – tette hozzá mosolyogva.

Már jó messze jártak, és nem vették észre, hogy hátuk mögött vékonyka füstcsík tekeredik a levegőben. A lány déli szellő még biztatta is a rózsabimbóként feltörő, pici lángokat.

A faluból a lovaskocsik nagy vizes hordókkal elindultak a búzátábla felé. A két fiú csodálkozva állt félre a vágató lovak elől. Megfordulva döbbsen látták, hogy hatalmas füst gomolyog.

- Ég az élet – ordított le az egyik ember a bakról, majd folytatta – tombol a fény.

A távolban sűrű, fekete felhők jelezték, hogy talán közeleg a segítség.

